

מ"ת 15065/03/14 - מדינת ישראל נגד אלעזר מורלי

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 15065-03-14 מדינת ישראל נ' מורלי(עציר)

בפני	כב' השופט אמיר דהאן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אלעזר מורלי (עציר)

החלטה

המשיב, אלעזר מורלי ת.ז. 311497572-10 מהעיר אשקלון יליד 1993 נעצר ביום 05/03/2014 וכתב האישום בעניינו הוגש לבית משפט זה ביום 09/03/2014 .

כתב האישום ומהלך הדיון:

כתב האישום מייחס למשיב שתי עסקאות סמים בימים 17-19/12/2013 אשר במהלכן מכר המשיב לסוכן משטרתי קוקאין במשקל כולל של כ- 2.5 גרם .

ראיות לכאורה - המחלוקת בין הצדדים

ההגנה טוענת לחולשה בראיות לכאורה כנגד המשיב ומפנה את בית המשפט לנקודות הבאות :

- הסוכן המשטרתי שאול חיות הינו אדם בעל עבר פלילי כבד ומשמעותי בעבירות רכוש סמים אלימות סחיטה ושיבוש הליכי משפט, לרבות הטמנת רימון הלב ברכב משטרה, ולפיכך אין לתת אמון באמרתיו, לרבות זיהוי הקולות של הסוכן וזיהוי המשיב עצמו.
- הטלפון שאליו בוצעו ההתקשרויות ואשר מופיע בכתב האישום לא היה בשימוש של המשיב.
- בד"וחות הצפייה בעסקאות אין זיהוי וגם במקום שיש זיהוי לכאורה הראות מטושטשת.
- הסוכן העלה את שם המשיב ביזמתו והמשיב לא היה מראש יעד להפעלה .
- לא נבדקו טביעות אצבע על הסמים עצמם .

ראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים - המסגרת הנורמטיבית

בדיקת חומר הראיות בשלב המעצר עד תום ההליכים משמשת לשלוש תכליות :

ראשית: על פיו נקבעת מידת ההסתברות שהנאשם יימצא אשם.

שנית: על-פי אותו חומר ראיות נקבע אם קיימת עילת מעצר ואיזו עילה .

שלישית: החומר האמור משמש גם כראיה העיקרית שעל פיה מחליט בית המשפט אם אפשר

להסתפק בחלופת מעצר.

מלאכתו של בית המשפט בבדיקת הראיות לכאורה בשלב זה היא מורכבת ומבוססת על אומדנאות ועל עדים שלא נשמעו בפניו, בית המשפט אינו מצווה לקבל באופן מכני את כל הראיות בכתב המצביעות על אשמת הנאשם כאילו הנאמר הוא אמת ומשקלו מלא ולדחות את הראיות המזכות כראיות שאינן מתאימות לשלב זה של ההליך.

פסיקת בית המשפט העליון בנושא היא מורכבת יותר ועוסקת בתמונה כוללת של ראיות והערכתו של פוטנציאל סביר להרשעה. גם התוצאה המתקבלת אינה בהכרח בינארית אלא מצוייה על רצף של הערכת סיכויי הרשעה ובקיעים בחומר הראיות המכונים בפסיקה "ספקות מובנים".

אף שנתקבל בסופו של דבר מבחן ה"סיכוי הסביר להרשעה" של כב' הנשיא ברק ונדחה המבחן של "הספק הסביר" שהציעה כב' השופטת דורנר עדיין נדרשת זהירות יתרה בבחינת חומר הראיות הכולל עדויות סותרות .

ספק מובנה, אף אם אינו מכרסם בראיות עד כדי שלילת הסיכוי הסביר להרשעה, עשוי להביא, אם לא לשלילת סף הראיות לכאורה הרי שיביא להעדפת חלופת מעצר מקום שלא הייתה מועדפת בהינתן תשתית ראייתית חזקה יותר .

עמד על כך בית המשפט העליון בהלכת זאדה :

14. נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת. עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עלי לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות ראיות ההגנהאם על יסוד חומר החקירה הכולל - כפי שהוא נתפס בשלב המעצר עד תום ההליכים - אין סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, אין בסיס להיווצרותה של עילת מעצר.על-כן, אם עולה מתוך מכלול חומר החקירה כי קיים כבר עתה כירסום של ממש בגירסת התביעה, באופן שאין סיכוי סביר להרשעת הנאשם בסוף המשפט, לא מתקיימת הדרישה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. עמד על כך השופט שמגר בציינו כי בשלב המעצר ... עליו להעריך סיכויים. עליו להניח הנחות באשר לאמון ולמשקל. עליו להיות מודע לאופי הלכאורי של החלטתו. בדיקתו היא מעצם הדברים כללית וכוללנית..... היעדר מימצא בדבר מהימנות מוסר האמרה אינו מוביל למסקנה כי כל האמרות הן שוות מעמד ושוות משקל.....הבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה.

הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגירסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר זהו הליך נפרד ומיוחד, שבו נבחנת שאלת הראיות לכאורה להוכחת האשמה בסוף המשפט.

לעניין הסתירות הוסיף וכתב כב' השופט ברך שם כך:

"אך אם השופט מגיע למסקנה כי עדות מסוימת, אם כי מפלילה היא לכאורה את הנאשם, אין היא עונה על דרישות ההיגיון הבריא או ניסיון החיים, או שהיא מהווה עדות כבושה ללא הסבר סביר, או שהיא עומדת בסתירה מהותית לאמרות אחרות של אותו עד, או שקיימת ראייה בדבר הבעת כוונתו של עד התביעה המרכזי להעליל עלילה על הנאשם, והשופט מגיע על סמך כל אלה למסקנה כי אין סיכוי סביר להוכחת האשמה, כי אז נקבעת עמדתו זו על סמך שיקולים הנוגעים להערכתו הלכאורית בדבר "משקל הראיות ואמינות העדים".

עוד צוטט בעניין הסתירות ב"ש 322/80 מדינת ישראל נ' אוחנה. ונאמר כי בית המשפט :

יבחן בין היתר, אם אין סתירות או פירכות הגלויות על פניהן, או אם אין ליקויים בסיסיים בהצגת הדברים ובהגיונם, שיש בהם כדי להפחית באופן מהותי ממשקלם הלכאורי של הראיות...

אכן, משנדחה מבחן הספק הסביר שהציעה כב' השופטת דורנר בבש"פ זאדה הנ"ל, הרי שמציאת ספק סביר בחומר הראיות הכולל - אין די בה כדי לשלול את הסיכוי הסביר להרשעה.

כב' השופטת דורנר עמדה על הפער הלוגי בין נטלי הוכחה שונים בשלב הראיות לכאורה ובשלב המשפט, ולעניות דעתי שלי היה הצדק עימה, אלא שדבריה לא נתקבלו להלכה ולא עוד אלא שההלכה בדבר נטלי ההוכחה השונים במעצר עד תום ההליכים ובהליך העיקרי השתרשה בבית המשפט העליון והיא כמובן הלכה מחייבת בבית משפט זה .

אלא שבית המשפט העליון איזן ומיתן במקצת את המבחן של "סיכוי סביר להרשעה"

פסיקת בית המשפט העליון שאחרי הלכת זאדה הכירה ב"מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה ובין מידת ההגבלה על חירות הנאשם ונקבע כך [בש"פ 5564/11 - פלוני] :

ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר .

הלכה זו, אשר אסמכתאות רבות לה מצוין בית המשפט העליון ב- בש"פ 5564/11 - פלוני הנ"ל מתייחסת לתכלית השלישית של בחינת הראיות לכאורה .

ראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים - מן הכלל אל הפרט .

בחנתי את הראיות לכאורה ומצאתי כי אכן המשיב אותר על ידי הסוכן ולא סומן על ידי מפעיליו, והאיתור היה איתור מקרי, לדברי הסוכן פנה אליו המשיב במקום ציבורי וביקש למכור לו סמים ואז נתן לו את מספר הטלפון שלו, ודרך מכשיר טלפון זה בוצעו העיסקאות נשוא כתב האישום.

אכן, הצדק עם הסנגורית, הסוכן הינו אדם בעל עבר פלילי משמעותי מאוד, מספר אירועים מחשידים ארעו במהלך ההפעלה והסכם הסוכן גם הוא הכרח בל יגונה, המעמיד את הראיות הבאות עם הסוכן במצב שבו הן זקוקות לתמיכה ולסיוע גם בשלב המעצר עד תום ההליכים.

עם הראיות המסייעות לאימרות הסוכן ולזיהויו של המשיב, יש למנות את הראיות הבאות:

דו"ח פעולה מאת השוטר שגב כהן אשר בו מתאר שאול חיות כיצד הציע לו אלעזר מורלי סמים ומסר לו מספר טלפון נייד 0525-502335.

העסקה בוצעה והוקלטה אך זיהוי הקולות בוצע על ידי הסוכן דוח פעולה מיום 18/12/2013.

מסמך מ.ט 438/873638/13 המתאר שיחות מקדימות ובהן הסוכן פונה אל המשתמש במספר טלפון נייד 0525-502335 כ"אלעזר" ו"אלעזר" משיב לו.

דו"ח פעולה ר.ב 29/873638/13 מיום 19/02/2013 מאת השוטר רומן פיירמן המשיב מגיע לאחר

תאום בטלפון 0525-502335 ופיירמן (סעיף 10) מזהה את המשיב לפי תמונת מערכת מז"פ,

בית המשפט צפה בהקלטה (קובץ מסומן 01781) ושם בסביבות מונה שניות 40 ניתן לזהות את המשיב בוודאות מספקת .

זיהוי זה של החוקר ושל בית המשפט קושר את המשיב למספר הטלפון ולעסקאות כולן .

אמרת שאול חיות מיום 16/02/14 14/02/14 ממנה עולה כי המשתמש בנייד 0525-502335 עונה לשם אלעזר בין השאר על יסוד העובדה שבהקלטות עונים אחרים ואומרים שאלעזר עסוק.

מ.ט 47/873638/13/14 ממנו עולה כי הסוכן קורא לאיש המדבר עימו "אלעזר" ובו מוקלטות השיחות עם האחרים .

העובדה שמ.ט 47/873638/13/14 נתמך בפלט שיחות מתאים.

אמרת המשיב מיום 05/03/2014 כי "שומר על זכות השתיקה" ואינו מגיב על העבירות המוטחות בו לרבות היכרות עם שאול חיות והקשר לנייד 0525-502335, אותה תגובה מגיב המשיב לעניין סרטונים והקלטות ואינו תומך לגרסת ההגנה לפיה אין היכרות בינו לבין שאול חיות והקול המדבר איננו קולו.

אשר על כן אני קובע כי ישנן ראיות לכאורה כנגד המשיב .

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ד, 23 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.